

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Cordouan

Citation: Ploug, Carl: "Cordouan", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 511. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid104183/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Cordouan.

Med Stemme lav og Øjet sænket
Sit Ærind han fremstammet fik!
Den rige Handelsherre skænkede
Ham kun et haanligt Sideblik.

Sveddraaber fra hans Pande rullede
Mer hastig, end fra Læben Ord;
Den Gamle sad saa kold som Guldet,
Der stod i Stabler paa hans Bord.

Omsider var hans Tale færdig,
Og taus sin Dom han ventede paa;
Da rejste ogsaa, stiv og værdig,
Hans Rheder sig og talte saa:

„Mit Skib — det fører I med Ære;
„Mit Barn — det er en anden Sag;
„Det anstaar hende ej, min Kjære;
„At sejle under Eders Flag.

„Ja, stod I end paa Ærens Stige,
„Var gammel Æt I stammet fra,
„Var I ved Rigdom halvt min Lige —
„Jeg vraged Jer maaske endda.

„Let derfor snarest Eders Anker!
„Og vil I blive i mit Brød,
„Saa sænk de elskovssyge Tanker
„Ned i Atlanterhavets Skød.“

Han gik — og snart hans Bramsejl svulmed
Igjen af Havets friske Vind,
Og Dagens haarde Gjerning dulmed
Den bittre Smerte i hans Sind.

Men hun, som ikkun elsked Manden,
Og ei hans Rang, hans Byrd, hans Guld,
Brød sig om ham og ingen Anden,
Og var den Fjerne tro og huld.

Hun, der besad i Arv og Eje
Sin Faders egen Viljekraft,
Lod ingen Magt sin Nakke neje,
Men bar sin Sorg og gav ej tabt.

Sit Smil hun ej bag Taarer dulgte,
Men det var koldt som Sneens Blink;
Og hendes Øje Ingen fulgte
Af dem, der sprang paa hendes Vink.

Forgjæves venter hendes Fader
Et andet Kjærlighedens Gry;
Forgjæves han sit Hus oplader
For Liv og Lyst, for Land og By.

Parises Herlighed og Vrimmel
Besejrer hendes stolte Sind
Saa lidt, som Andalusiens Himmel
Med Roser maler hendes Kind.

Men Tiden gaar — og Livets Kræfter
Bort fra den Gamles Lemmer fly,
Og han begynder tænke efter
Paa Ting, der er ham ganske ny.

Ej sine Penge mer han tæller,
Men Dagene, han har til Nat;
Og han ser aaben Gravens Kjælder
For sig, men ikke for sin Skat.

Han regner ej sin Handels Renter
Nu, men sin Handlings Facit ud,
Og ser, at tusinde Procenter
Betale ej hans Gjæld til Gud.

Han ikke mer Metaller vejer,
Men Ordets Sølv og Tankens Guld,
Og undres paa, hvor Skaalen svajer,
Som om den var af Avner fuld,

Han ser paa hende, der er levnet
Alene i hans Varetegt: —
Har han for hende Vejen jevnnet,
Og lettet hende Livets Vægt?

Har han ej hendes Hjerte saaret
Til Døden med hovmodigt Sind?
Har han ej hendes Lykke kaaret
Til Offer for et usselt Skin?

Paa hendes hvide Pande sporer
Han Mærkerne af Sorgens Hæl,
Og hendes stumme Øje borer
Som giftig Pil sig i hans Sjæl.

Da smelter han, — og mens han glatter
Mod visne Fingre hendes Haar,
Han hvisker: „Vær nu glad, min Datter!
„Snart kommer Han, hvem Du attraar.

„I Cadix han en Ladning hentet;
„Saasnart han lander, er han din.
„Saa faar Du Bod, for Du har ventet.
„Sy altsaa paa dit Brudelin!“

Hun sy'de; — og imens hans Sejler
Ad Havet mere fløj end krøb,
Og snart det spanske Kap den pejler,
Og styrer mod Girondes Løb.

Alt dybt i Horizonten øjner
Han Fædrelandets lave Kyst;
Da mulner Himlen, Havet højner
I voldsom Bølgegang sit Bryst.

Og Stormen ud af Skyen farer,
Og pidsker Bølgerne til Skum,
Og kun et enkelt Lynglimt klarer
Det tætte, sorte Himmelrum.

Hans sikre Sandser dog ej glippe,
Og rigtig har sin Kurs han sat; —
Men midt i Løbet staar en Klippe,
Der op af Dybet voxer brat.

Lumsk under Fladen den sig dølger;
Naar Havet soler sig i Ro,
En Kam af aldrig trætte Bølger
Advarer for dens hvasse Klo.

Nu, da hans Spryd er Synets Grændse,
Og Havet hvide Roser bær,
Han paa sin Lykke frem maa lændse,
Og kommer — Cordouan for nær.

Som spiddet Flue Skibet hænger
Et Øjeblik paa Klippens Top;
Saa ruller der en Søg — det krænger,
Og Havet har sit Rov slugt op.

Skum blev Kaptainens Bryllupslagen,
Og Brændingen hans Brudeseng, —
Det meldte dem et Bræt, som Dagen
Derpaa drev op ved Flodens Eng.

Da slukkedes den Gamles Øje
I Sorg og Anger, Angst og Gru;
Hun lærte sig for Gud at bøje,
Og tog sit Kors med ydmyg Hu.

Men dette Guld, der havde suget
Al hendes Faders Sjelerefred;
Der som en Drage havde ruget
Paa hendes unge Kjærlighed;

Der havde hendes Vilje lænket,
Og tvende varme Hjerter skilt;
Der havde Himlens Love krænket,
Og hendes Livets Foraar spildt, —

Det gad hun ikke gjemme ene,
Men bort det til et Støværk gav;
Det sænkede hun som Kæmpestene
Ned i sin tabte Brudgoms Grav.

Hvor Klippen stod med skarpe Sider,
En Huggetand i Flodens Mund,
Snart over Havets Flade skrider
Et muret Bjerg, en Fæstning rund.

Den skal ej trodse Landets Fjende,
Men Stormens Magt og Bølgens Brud,
Og Trøst og Tryghed fra dens Tinde
Skal straaale over Havet ud.

Den minde skal om ham, der døde,
Idet den frelser Manges Liv;
I Kalken Enkens Taarer fløde,
Men den skal fryde mangan Viv.

Thi højt et mægtigt Taarn sig strækker
Fra Stenkolossens faste Plan,
Omsat af ranke Søjlerækker,
Der bær' dets luftige Altan.

Forinden, bag Kapellets Bue,
Guds Moder troner, høj og ren,
Og derfra flyver Troens Due
Tilsøs med Haabets Oljegrøn.

Men øverst Taarnets Kegel ender
Sig som et kuplet Marmortelt,
Hvorfra et Fyr hver Nat udsender
Sit Lys vidt over Havets Felt.

Trehundred Aar er gængne siden:
I Højde voxed Taarnets Krop,
Og hvad der gnavedes af Tiden,
Har andre Slægter pyntet op.

Men at det var en ædel Kvinde,
Som Frankrigs Eddystone har skabt,
Det er et Sagn, et helligt Minde,
Som Havets Sønner ej har tabt.

De huske det, saa tidt de pløje
I Storm og Mulm den spanske Sø,
Og deres Tanker sammenføje
Med Himlens Jomfru Jordens Mø.

Og naar de Taarnets klare Øje
Opdage over Himlens Rand,
De tause deres Hoved bøje
For Jomfruen af Cordouan.

Kong Harald og Islændingen.

Kong Harald sad i Oslo
Og drak med sine Mænd,
Og talte om sin Fejde
Med Dannemarks Svend;
Thi de var haarde Halse,
De Drotter, begge To,
Og undte ej hinanden
Den ringeste Ro.

Da nu tilgavns var drøftet
Den sidste hede Dyst,
Og hvor man skulde hænge
Laar den danske Kyst,
Om Tidender der spurgtes:
En meldte da, der var
I Morgenstunden landet
Et underligt Par.